

Toate drepturile pentru ediția română a acestei cărți sunt rezervate
Dynasty Print Art 2022. Reproducerea parțială sau integrală a
textului sau imaginilor fără acordul scris al editurii este interzisă și
se va pedepsi conform legilor în vigoare.

Redactare: Aurelia Năstase

Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Națională a României.
ISBN: 978-606-95468-4-0

PETER DEUNOV

CONFERINȚE
DE DUMINICĂ
1914

TRADUCERE DE NICOLAE CONSTANTINESCU

Dynasty Print Art
București, 2022

noastră. Dacă ne hrănim cu lapte spiritual, ne apropiem de ei și, în cele din urmă, de Hristos.

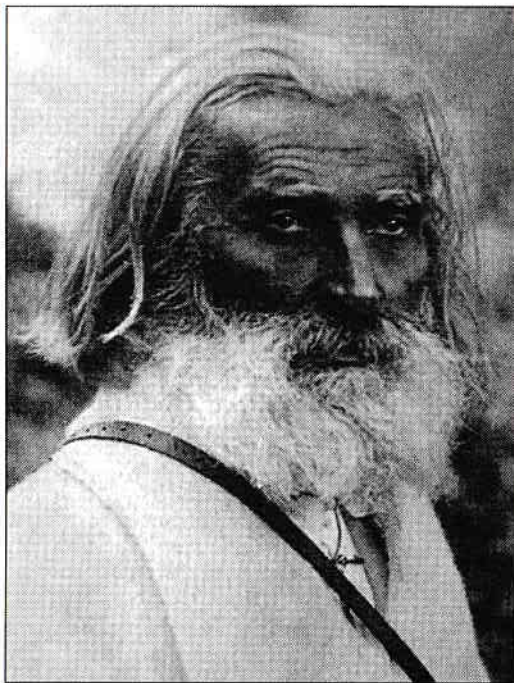
Faceți o încercare asupra voastră, dar legat de versetul pe care vi l-am citit; el are un sens foarte profund. Ar putea să existe sute de volume despre felul de a construi viața, de a educa copiii, bărbații, femeile, elevii, societatea și așa mai departe. Totul se află în acel verset.

Tot ce vreau să vă spun în această dimineață este să doriți! Până acum, n-ați dorit. Vreau acum să doriți laptele spiritual ca să intrați în partea pozitivă a vieții. Și atunci Dumnezeu vă va dărui ceea ce cereți.

Sofia, 29 noiembrie 1914

Cuprins

Ziua primăverii	5
Ecce homo	11
Bobul de grâu	25
Cele patru elemente fundamentale	41
Adevărul vă va elibera.....	45
Manifestarea Duhului Sfânt	49
Talanții	63
Iubirea	73
Visele lui Iosif.....	89
Legea slujirii	103
Importanța lucrurilor mărunte.....	113
Pace vouă!	121
Necesitatea de a-L cunoaște pe Dumnezeu.....	127
Cu cât mai de preț este un om decât o oaie.....	139
Fariseul și publicanul	147
Condițiile vieții veșnice	167
Teama	187
Spiritul și trupul, flux și reflux în viață	199
La început a fost.....	211
Laptele spiritual	231

Peter Deunov (1864-1944)

Ziua primăverii

Matei 28:1-20

Marcu 16:12-20

Luca 24:19-53

Ioan 221:1-25

Mulți oameni nu înțeleg importanța acestei zile, dar unora dintre ei le va rămâne în memorie, căci astăzi se încheie o epocă și începe alta nouă.

Unii vor întreba: „De ce?” Dacă un mare compozitor ar trece pe-aici și ar susține un concert, cei mai mulți dintre voi și-ar vedea de treburile lor. Totuși, unii prezenți la acest concert ar fi fermecați și, pentru cei care înțeleg muzica, ar fi o zi excepțională.

Deoarece invitații la nunțile regale nu veniseră, regele le-a cerut slujitorilor să-i invite pe toți cei ce se găseau pe stradă (noi suntem acești invitați) și, fiindcă n-aveau haine de nuntă, maestrul de ceremonii urma să-i îmbrace așa cum se cuvenea.

Lucrul cel mai important pentru un suflet este învierea. Numai cel care a gustat dintr-un măr sau dintr-o pară cunoaște aceste fructe. La fel și cu învierea.

Tot ce gândim și tot ce simțim nu este viața adevărată, fiindcă aceasta se schimbă în fiecare zi.

Trei lucruri îl înșală pe om, deci ne înșală și pe noi. Acestea sunt gustul, inima și intelectul. Cu gustul, ne înșelăm și ne supraîncărcăm stomacul, ceea ce duce la suferințe. Cu inima, simțim afecțiune față de apropiații noștri, deși unii dintre ei ne pricinuiesc necazuri. Intelectul ne poartă de la o dorință la alta, ne provoacă mari tracasări și suferințe.

Totuși, stomacul, inima și mintea sunt reale, imuabile și veșnice. Dacă gustul nu-l forțează, stomacul acceptă doar hrana necesară. Sufletul ne arată cine ne sunt prietenii adevărați și ne judecă când dăm ascultare inimii și alegem prieteni care ne trădează.

Exemplu este povestea care urmează.

Doi prieteni se plimbau prin pădure. La un moment dat, a apărut un urs. Unul s-a repezit să se cațare într-un copac, în timp ce al doilea, care n-a reușit s-o facă, s-a aruncat la pământ. Ursul s-a apropiat, l-a mirosit, și-a zis că era mort și a trecut mai departe. După ce a coborât din copac, prietenul a întrebat:

– Ce ți-a șoptit la ureche?

– Mi-a spus să nu mai pornesc la drum altădată cu un astfel de prieten, care m-a părăsit în fața pericolului.

Acel prieten fusese ales de inimă, fără aprobarea sufletului. Tot așa, oamenii se lasă în voia satisfacției intelectului, fără să-i ceară părerea minții, aceasta fiind cauza tuturor necazurilor lor.

Gustul e agentul stomacului. Intelectul este cel al minții, al inteligenței. Inima este al sufletului.

Hristos trebuie să fie cunoscut prin stomac, suflet și minte.

Oamenii percep lucrurile cu simțurile exterioare, dar îl percep pe Hristos cu simțurile interioare.

Fiecare formă exprimată în exterior trebuie să corespundă calităților noastre interioare.

Hristos vrea să remedieze trei lucruri în noi: stomacul (care produce adevăratele sucuri necesare vieții), sufletul (suveranul corpului, frântură de univers) și mintea (care ne creează gândurile plăcute).

Cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu, cu atât mai mult simțim forțe; când ne depărtăm, efectul este invers.

Când mergem lângă Dumnezeu, sunt necesare două lucruri: să acceptăm în același fel pierderile și câștigurile și să mergem cu încredere, fără să ne plângem, deoarece nu știm ce câștig ne așteaptă după pierdere, așa cum după bucurie urmează tristețe.

În prezent, fiica îi dă lecții mamei și fiul, tatălui. Cum ar putea un om să-l învețe pe un altul fără să fi învățat el însuși?

Hristos ne arată cum trebuie să suportăm cu bucurie tot ce se întâmplă în viață, căci tot ce se petrece este spre bine. Cel ce spune că nu poate să-și suporte situația se înșală. Dacă vrei, poți.

În viață, nu trebuie nici să înșeli, nici să le permiți altora s-o facă cu tine. Atunci, Dumnezeu ne va dărui lumina interioară.

Ziua aceea va fi una spirituală. Acolo sus sălășluiește o prezență oficială și de acolo vă salută toți prietenii. Dacă cineva se îndoiește, va veni curând ziua în care fiecare se va convinge personal și va fi atunci încredințat de adevărul vorbelor mele.

Celui ce are sufletul bolnav îi e teamă de tot și vede în jur numai primejdii.

Hristos a venit ca să vă salveze de rău.

Pe Pământ, oamenii sunt veșnic nemulțumiți. Cei de sus, când vorbesc despre oameni, îi numesc „nemulțumiții de pe Pământ”. Dumnezeu vrea să facă în permanență în așa fel încât nemulțumiții să fie mulțumiți.

Într-o zi, un om bogat a visat că un alt om bogat luase hotărârea să-și împartă bunurile ca să se elibereze de ele și să i se consacre lui Dumnezeu. El își încărcase bogățiile pe spatele unei cămile și le împărțea din sat în sat. Săracii, cu farfurii sau cratițe, se serveau și apoi plecau. Atunci, omul nostru și-a zis: „Să iau și eu ceva și, fiind bogat, o să fiu și mai avut”. Când a cerut, i s-a spus că i se va da cu o condiție: să se întindă cu fața la pământ, să i se așeze pe spate o ladă

în care să se toarne bogății până când el va fi auzit zicând: „Destul!”. Și bunurile au început să se adune în ladă, în timp ce omul tăcea. După ce a spus că era destul, a încercat să se ridice și n-a putut nici măcar să se miște sub povară.

Viața noastră nu constă în acumularea de bunuri, ci în comunicarea cu Dumnezeu. Starea noastră actuală poartă sămânța viitorului.

Ce e divin în noi e microscopic și se înmulțește, asemenea bobului de grâu semănat care, după aceea, crește rapid. Un gând divin semănat în noi, după un timp, ne aduce cea mai mare fericire. Hristos va veni, dar în ce stare ne va găsi? Primăvara și vara vor veni, dar în ce stare îi vor găsi pe oameni? Dacă omul și-a semănat ogorul la timp, va folosi această primăvară favorabilă, va strânge recolta vara și-și va umple hambarul. Dacă n-a semănat nimic, primăvara va trece, vara se va duce, omul va rata aceste momente și va rămâne cu mâinile goale.

Astăzi, în lumea spirituală, începe o epocă nouă. Atunci, cum vor fi înscrise numele voastre în cartea vieții?

Când vom suferi, vom primi ajutor. Milă pentru cel ce n-are pe nimeni să-i vină în ajutor când suferă! Până ieri, se spunea: „Mergi și propovăduiește ca ei să-și mărturisească păcatele!”. Dar, de acum înainte, credincioșii vor fi mântuiți prin credință și Dumnezeu îi va ajuta.

Cel mai greu este să te salvezi singur. Dacă, după un mare naufragiu, ești izolat în mijlocul oceanului, ți-ar fi posibil să te salvezi singur? Acum, Hristos, cu ambarcațiunea lui, ne salvează unul după altul. Și, după ce ne va salva, ne va învăța modul corect de a ne iubi.

Ca să învățăm asta, este necesar să ne înălțăm spiritul, să ne reînnoim intelectul și să ne înviem trupul. Atunci, vom deveni proprietari. Înainte de asta, nu putem fi cetățeni cerești.

Ne chinuim zilnic corpul cu dorințele și suferințele noastre.

În exteriorul corpului nostru se află un șantier, în interiorul căruia se construiește adevăratul nostru corp, cu care vom putea fie să ne manifestăm, fie să devenim invizibili. Dumnezeu ni se va manifesta dacă gândurile și dorințele noastre vor fi pure. În sens cristic, este cu neputință să luăm în considerare bărbatul fără femeie, dar nici femeia fără bărbat. Dacă unul cade, îl trage după el și pe celălalt. Dacă unul se înalță, îl înalță și pe celălalt.

Hristos este un Maestru care ne va arăta greșelile vieții noastre, așa cum dascălul îi arată elevului greșelile din caiet la exercițiile făcute în clasă și îi stabilește nota. La venirea lui Hristos, va trebui să vă străduiți să aveți cât mai puține greșeli în caiete ca să primiți o notă bună.

Așa cum punctele și virgulele au o mare importanță în caietul elevului, la fel de importante sunt și în viața noastră. Dumnezeu ne oprește, ici și colo, la virgulele vieții și mai ales la puncte, ca să vedem bine ce a fost scris până atunci, să ne odihnim, apoi să continuăm și, după ce vom fi terminat tema vieții noastre, ea să aibă un sens în tot ce a fost scris și expus!

Mare este cel care iubește și-l iubește pe cel care slujește, nu pe cel care e slujit! Se consideră că situația de slujitor este mai puțin onorabilă, dar Dumnezeu o consideră cea mai onorabilă.

Trebuie să deveniți semințe, să nu vă fie teamă de diavol, ci să-l alungați de la voi. Când gândiți rău, îl cultivați. Bărbatul și femeia nu sunt răi, diavolul îi face să fie așa. Din acest motiv, femeia să vadă în fiecare dimineață că soțul e mai bun, și la fel să facă și bărbatul față de soția lui.

Piatra nu e pusă pe drum ca să ne împiedicăm, ci ca să fim atenți să n-o facem. Suntem singurii răspunzători de suferințele noastre.

Nobil este cel care nu se înfurie. Nu ne judecăm unii pe alții, căci fiecare judecată e o contestare pentru care va trebui să depunem mărturie. E ca și cum am acuza și am vrea pedepsirea fratelui nostru.

Să ne înălțăm sufletele și să ne imaginăm tabloul divin al sărbătorii care are loc astăzi în cer! Din înalturi, vor coborî duhuri ca să ne facă fericiți pentru ceea ce avem. Totul va veni ca o binecuvântare.

Hristos este întotdeauna deasupra noastră și printre noi. Să ne întoarcem acum acasă păstrându-l pe Hristos în sufletele noastre. Să ne deschidem sufletele și inimile și El va veni să ne binecuvânteze.

Amin!

9 martie 1914

Ecce homo

Deci a ieșit Iisus afară, purtând cununa de spini și mantia purpurie. Și le-a zis Pilat: Iată Omul! (Ioan 19: 5).

Prin cuvântul „om”, un bulgar înțelege o ființă care trăiește un secol întreg. Dar în limbajul original (arhaic), în limba în care a fost creată această expresie, „om” avea o altă semnificație, însemnând Iisus, Omul care vine pe Pământ, Fratele celor care suferă. Cum trebuie să înțelegem aceste cuvinte? Putem spune despre noi, când mergem în lume: „Iată omul”? Ca să merităm acest nume, trebuie să posedăm patru lucruri: bogăție, forță, cunoștințe și virtuți. Veți spune: „De ce bogăție?” Bogăția e terenul, condițiile în care omul poate să evolueze, este terenul pe care se dezvoltă Forța. Aceasta din urmă aduce Căldura și Lumina care exercită o influență asupra creșterii, asupra dezvoltării. În ceea ce privește Cunoașterea, aceasta este metoda prin care trebuie să înțelegem și să ne reglăm viața. Virtutea este scopul pe care trebuie să-l urmărim.

Semănați un bob de grâu și ni se va arăta ce trebuie să faceți. Veți spune: „Cum?” Adăugați umiditate și razele de soare vor arăta direcția urmată de bobul de grâu: o singură direcție, spre soare, sursa vieții. Și noi, asemenea bobului de grâu, trebuie să creștem, să-l căutăm pe Dumnezeu. Dar cineva poate să întrebe: „Când bobul de grâu a crescut, atinge Soarele? Eu vreau să-l găsesc pe Dumnezeu”. Nu trebuie să știm unde se află Dumnezeu, trebuie doar să-L căutăm. Bobul de grâu a înțeles ce este Soarele și a acceptat ce dorește. Aceași lege este valabilă și pentru noi; trebuie să ajungem la același rezultat. Trebuie să fim

semănați, în viața noastră vor exista greutăți, care sunt micile obstacole necesare, la fel ca în cazul bobului de grâu: este necesară o mică apăsare și va urma procesul de creștere, Cunoașterea; și, când vom da rod, acesta este Virtutea. Așadar, trebuie să fim semănați, acoperiți de pământ, urmează o oarecare apăsare, apoi trebuie să creștem în înălțime, să dobândim cunoștințe, iar aceste cunoștințe, după un anumit grad de creștere, trebuie să se transforme imediat în boabe de grâu. Și, apoi, Dumnezeu va porunci recoltarea grâului și va despărți utilul de inutil, grâul de neghină. Suntem născuți, adică creștem, ne dezvoltăm, murim și suntem puși în mormânt: e treieratul grâului. Și Dumnezeu va culege de pe arie ce este necesar pentru El. Asta corespunde cu șura și cu hambarul de grâu; balotul e în șură și grâul, în hambar.

Am citat la început versetul din Evanghelia după Ioan ca să vedeți cele patru lucruri pe care Hristos le aducea Crucii, cele patru lucruri pe care trebuie să le învățăm. Când așezăm Virtutea pe cap, ce n-a fost bătută în cuie, în stânga, Cunoașterea, în dreapta, Forța și la picioare bogăția, asta înseamnă omul răstignit. Adică, atunci când batem în cuie bogăția, forța și cunoașterea, energiile lor se vor ridica spre cap, spre virtute. Când Dumnezeu vrea să facă omul bun, îl răstignește, îi bate în cuie posesiunile, forța, cunoștințele. Ce este răstignirea? Punem omul în ladă pentru ca nimeni să nu-l ia, nimeni să nu dispună de el, fiindcă Dumnezeu va dispune de el. El zice: „Când lucrez, tu vei fi calm”. Dar omul nu vrea să stea calm și Dumnezeu zice: „Bateți-l în cuie ca să fie calm și Eu să lucrez...” Și, când suntem răstigniți, nu trebuie să plângem, fiindcă atunci Dumnezeu lucrează pentru noi. Cel ce nu-i răstignit e nefericit. Cel ce vrea ca Dumnezeu să se ocupe de el trebuie să treacă prin acest proces de dezvoltare.

Vă vorbesc alegoric. Înainte de acest proces de dezvoltare, credința este întotdeauna necesară, o credință fermă în planul divin

comun, care include toate creaturile divine. Nu trebuie să vă îndoiiți de Dumnezeu, deoarece este perfect, atotputernic. Iisus a zis odată: „Ce e imposibil pentru om e posibil pentru Dumnezeu”. Căile divine sunt de nepătruns. Nu trebuie să credem că aceste căi ale Lui pot să fie deformat sau oprite, e imposibil. Și, când suntem invitați și am luat calea Domnului, trebuie să avem credința simplă a copiilor și să evităm viciile ca în povestea următoare.

În Anglia, un pictor celebru a vrut să realizeze un tablou care să reprezinte sărăcia extremă. S-a plimbat prin Londra zile și luni ca să găsească persoana potrivită. În fine, a găsit un copil cu haine rupte care l-a înduioșat și și-a zis: „Iată chipul pentru tabloul meu”. Pictorul s-a apropiat de copil, i-a dat cartea lui de vizită cu adresa și i-a spus: „Vino la mine peste patru zile, vreau să-ți vorbesc”. Copilul a văzut cum era îmbrăcat acel domn și și-a zis: „Cum aș putea să vin la el îmbrăcat așa cum sunt?” S-a dus la cunoștințe ca să se schimbe de veșminte și să se prezinte așa cum l-ar fi vizitat pe rege. I-au găsit haine, s-a îmbrăcat și s-a dus la pictor. „Cine ești? l-a întrebat pictorul. – Sunt cutare. – Pleacă! Dacă aș fi avut nevoie de o persoană îmbrăcată ca tine, aș fi putut găsi cu miile. Am nevoie de tine așa cum te-am văzut când ne-am întâlnit”.

Și noi, când Cerul ne invită să lucrăm, vrem să ne îmbrăcăm. Dar Forța nu se află în haine, pălării, mănuși și pantofi, nici în gulere, cravate și ceasuri. Ele nu reprezintă nimic important. Forța se află în mintea noastră, în inima noastră, în elanurile și aspirațiile noastre nobile de a face bine. Când avem aceste lucruri, celelalte vor veni în timp util. Oare, când ne ducem la Cer, trebuie să ne luăm cu noi hainele? Când ne cheamă la cer, Dumnezeu ne dezbracă aici. Nu vrea zdrențele noastre, ci zice: „Aduceți-l așa cum e”. Când o persoană moare, toți o părăsesc. Chiar și cei care au iubit-o zic: „Retrageți-l